

TEREZA HEJNÁ

ZTRACEN V KNIHÁCH

Ztracen v knihách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Tereza Hejná
Ztracen v knihách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ztracen v knihách
Tereza Hejná

ZTRACEN V KNIHÁCH

TEREZA HEJNÁ

● ■ **pointa**

2021

Ráda bych poděkovala nakladatelství Pointa za to, že mi umožnilo tuto knihu vydat, a kolegům, kteří se na jejím stvoření podíleli. Největší díky patří všem, kteří si knihu zakoupili v předprodeji a umožnili tak, aby mohla vůbec vzniknout. Děkuji mé kamarádce Adélce Herákové za vytvoření krásné obálky a rodině a přátelům, kteří mě ve psaní podporovali a dodávali mi sílu dotáhnout knihu až do konce. Jmenovitě bych ještě chtěla poděkovat Jitce Kendíkové a Honzovi.

1.

Seděli na lavičce ve stínu javoru. Vítr kradl listy z barevných hromad shrabaných na tmavém trávníku. Starý muž držel kolem ramen svou vnučku a vyprávěl jí o svých životních cestách.

Když byl mladší, často se vydával do neznáma. Nejraději cestoval sám, díval se z okna vlaku na ubíhající krajinu a zapomínal se v myšlenkách nebo se začel do knihy.

Jednou jel vlakem Praha – Berlín. V kupé bylo osm míst k sezení. Usedl k oknu proti směru jízdy, na rozdíl od mnohých v tom našel zalíbení. Líbilo se mu, že se nemusí starat o přicházející ukvapeno, a jen si vychutnával svět, který jej už minul.

Do kupé k němu přistoupili dva chlapci s černými brašňami, dívka v béžových šatech s krátkými natočenými vlasy a žena s nemluvnětem v modrém overálku, jež si sedla naproti němu.

Fascinovaně pozoroval malého chlapce upoutaného ke své matce a nedokázal si představit, že by měl pečovat o někoho jiného než sám o sebe. Věděl, že je to sobecké, ale nikdy neměl a nechtěl mít na starosti víc věcí, než musel. Bylo mu dvacet dva let a zodpovědnost, kterou děti přinášely, ho děsila, především ztráta svobody a spontánnosti. Měl děti rád, zvláště ty tiché, ale doposud v sobě nepocítil jakoukoliv touhu po otcovství.

Chlapec napůl sedící, napůl ležící v ženině klíně patřil k jeho oblíbeným cestujícím, a zatímco spal, mohl si nerušeně číst.

Papírový svět ho pohltit natolik, že zapomněl vnímat čas a svět kolem sebe. Zpět do reality jej vrátil až dotek průvodčího na jeho rameni. Neměl u sebe pas a jeho lístek byl již několik kilometrů neplatný, neboť si nevěšiml, že přešel svou cílovou stanici.

Vystoupil v následujícím městě. Nádražní budova ve tvaru obráceného T měla světlou barvu, jen na průčelí postupně pře-

cházela v rumělkovou, až k hodinám, které právě odbíjely poledne. Před nádražím jej zaujaly živé partie. Posadil se na lavičku a hleděl na kruh vysázených květin, které měly stejnou barvu jako věž budovy. Jak tam seděl, vypřchal z něj veškerý stres. Stalo se, říkal si. Měl jet za příbuznými, ale už se mu nechťelo chytat právě odjíždějící vlak. Procházel se městem, najedl se v restauraci, házel drošky holubům a pozoroval občany při jejich každodenních úkonech. Byl anonymním pozorovatelem, neznámým návštěvníkem. A právě v těchto chvílích si uvědomoval svou existenci na světě jako ještě nikdy předtím. Vnímal, jak ubíhá každá minuta, a nechával je volně plynout. Koutky se mu pomalu roztahovaly k úsměvu. V ten den se zrodila jeho druhá vášeň. Vyjma útěků mezi bezpečné stránky knih se mu zalíbilo i v opravdovém světě a najednou pochopil, jak malý jeho zlomek doposud viděl. Chtěl víc. Chtěl to, co mu knihy dát nemohly: skutečnost. V příbězích knih navštívil mnoho míst, reálných i nereálných, ale na žádném nebyl osobně.

„A kam by ses chtěl ještě podívat?“ zeptala se ho dívka, když dovyprávěl.

Nezdálo se, že by o odpovědi přemýšlel, spíše se jí nechával naplnit. „Do vesnice jménem Hallstat v Rakousku.“

„Proč? Je tam něco zajímavého?“

„Ani nevím, obvykle mi o tyto věci ani nejde, záleží mi na atmosféře, a zda je to les, nebo palác, už není tak podstatné. A proč zrovna do Hallstatu? Řekněme, že se tam chci podívat z osobních důvodů.“

Dívka se usmála a už nepromluvila. Vznášelo se nad nimi příjemné ticho, které nebylo potřeba rušit. Hleděli před sebe. Přibližovala se k nim vysoká postava. Dívka začala zběsile a ve spěchu rozepínat batoh a vytáhla dvě knihy.

„Tohle jsem ti přinesla,“ podávala mu obě knihy. „Začal jsi už číst tu z minula?“

Dědečkovi se na tváři vykouzlil úsměv a láskyplně se zasmál. „Děkuji ti. Ano, ano, už jsem kousek přečetl.“

V ten moment k nim dorazil muž. „Tak jdem,“ kývl směrem k dívce.

„Dobrý večer, Dane,“ káravě jej pozdravil starý muž.

„Ano, dobrý, Stanley,“ odpověděl muž lehce provinile.

„Já ještě nechci,“ zaprotestovala dívka a vzpurně se opřela o rámě svého dědy.

„Musíme,“ řekl muž.

„Uvidíme se v pátek, Moby. Musíš se ještě připravit do školy,“ mrknul na dívku dědeček.

„Dobře, tak v pátek. Pá,“ objala jej a vydala se směrem k místu, odkud prve přišel vysoký muž.

Dan se před odchodem sehnul ke starému muži a nevrle utrousil: „Jmenuje se Monika, ne Moby.“

Starý muž na něj pobaveně, avšak dotčeně pohlédl. „Je to má vnučka, můžu jí říkat, jak je mi libo, a vy jste jen manžel její matky. Je mi líto, pokud se vám to nelíbí, ale říkám tak Moby od doby, co jsme jí s jejím tátou četli před spaním, když byla malá.“

Daniel zatřásl hlavou. „Nesmyslné jméno.“

„Pro vás,“ odfrknul si Stan. „Opatrujte se, Dane.“

Daniel odcházel se skloněnou hlavou. Dívka už zmizela za skleněnými dveřmi domu, který schovával zahradu před okolním městem.

Slunce opouštělo denní shon a vyslalo na oblohu svého bílého zvěda. Stan dál seděl pod hvězdami, jasnými pomocníky měsíce, a třímal v rukou nové knihy. Jeho pozornost náhle přilákala tmavá silueta stojící před domem. Ozařovalo ji světlo pronikající přes skleněné dveře a vytvářelo iluzi, jako by postava byla temnota sama a prostupovala skrze záři.

„Je večere!“ zvolal hlas náležící nespátržené tváři.

„Dobře, děkuju.“

Naposledy vzhlédl k obloze a odebral se dovnitř. Chtěl projít chodbou ke schodišti, aby si odložil knihy do svého pokoje, ale uslyšel stejný hlas jako před chvílí venku.

„Tak co Moby? Koukám, že ti dala zase něco na čtení,“ poznamenal mladík, který jej před chvílí volal k večeři.

„Ano,“ nechtělo se Stanovi do řeči.

„Doufám, že se má dobře,“ podotkl přátelsky mladík a usmál se. „Nechceš si potom zahrát karty?“

„Dnes si asi půjdu lehnout dřív, chtěl bych dočíst knihu, snad se neurazíš...“

„Ne, ne, ne. Úplně v pohodě,“ odpověděl mladík trochu zklamaně a pomalu se šoural do jídelny.

***

Stan přidal knihy ke dvěma, jež už spočívaly na nočním stolku, a obratem jednu z rozečtených vzal do ruky. Nalistoval stranu, kde včera skončil.

„Cože?“ udivil se. Záložka byla na poslední straně. „Nevzpomínám si, že bych ji dočetl,“ řekl sám pro sebe a přečetl si poslední větu v knize, aby se upamatoval.

Blížily se k ní kroky, našlapovaly potichu, jako by si vychutnávaly majestátnost, kterou v tom tichu vydávaly.

Zaklapl knihu a uložil ji do šuplíku. Ležel na posteli s určitou melancholií, jako by dožil jeden ze svých životů, jako by přišel o jeden svět.